

Pia Olsen Dyhrs tale ved Socialistisk Folkepartis landsmøde

Taler

Pia Olsen Dyhr
Partiformand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

11. september 2021

Sted

Kolding

Man kan altså ikke andet, end at blive glad i låget af at stå her og se på Jer!

Alle Jer, der er SF's kerne.

Og ikke mindst alle Jer, der lige om lidt står midt i valgkampene ude i regionerne og ude i kommunerne.

Alle Jer, som har knoklet i årevis med at skabe lokale forandringer og sikret SF-resultater.

[...]

Var Lejre gået efter at blive økologisk kommune, hvis ikke det var for SF? Jeg tror det ikke.

Var der blevet taget et opgør med minuttyranniet i hjemmeplejen i København uden SF? Jeg tror det ikke.

Havde Kolding fået et klimaråd for unge, uden SF? Nix.

Eller havde Region Syd fået ventetiden på høreapparater banket ned, hvis det ikke havde været for SF?

Jeg tror det ikke.

Eller opgøret med hjemløsheden i Odense – dét var heller ikke kommet på bordet uden SF.

Eller havde man fået vendt udviklingen og fået lokket flere til Langeland ved at investere i gode vuggestuer og børnehaver, ved at investere i fællesskab og livskvalitet, havde det ikke været for SF?

Dét var vist heller ikke sket uden vores allesammens Tonni.

Så kære venner:

I viser vejen lokalt.

I leverer rammer til velfærd og til grønne resultater.

I viser alt det, man kan, når man prioriterer:

Mennesker over marked...

Velfærd over skattelettelser...

Frihed over kontrol...

[...]

***

Og med de ord: Velkommen til SF's landsmøde 2021.

Jeg har virkelig glædet mig til i dag.

Det ligger efterhånden indlejret i kroppen, at vi skal mødes alle sammen i foråret.

Sådan blev det ikke i år. Og det har følt helt forkert.

Men nu er vi samlet. Og det er det vigtigste!

***

Velkommen til vores venner fra søsterpartier i Norden og Nordatlanten og andre internationale gæster...,

Til vores venner fra fagbevægelsen, fra de grønne organisationer, fra elev- og studenterbevægelsen...

Og ikke mindst velkommen til den 4. statsmagt. Vi er glade for, at også I er her.

Og sidst – man gemmer jo det bedste til sidst:

Velkommen til SF's fantastiske ungdom og Verdens bedste politiske ungdomsorganisation.

Men lad os komme i gang – vi har mange masser vi skal nå.

***

For få uger siden landede den store rapport fra FN's Klimapanel om klimaets tilstand.

Det er skræmmende læsning.

Vi oplever nu - flere gange om året - hvad der engang var Hundredårsbegivenheder:

Voldsomme storme... enorme oversvømmelser... heftige skovbrande i uge- og månedsvis.

Ørkner der spreder sig ét sted. Og boliger og marker, der står under vand, et andet sted.

Dele af vores klode bliver ubeboelig.

[...]

Der var så rigeligt med uhyggelig læsning i FN-rapporten, at man godt kunne have forventet, at regeringen havde stablet et af sine berømte pressemøder på benene - og præsenteret os for en kriseplan.

Men nej! Der var radiotavshed.

Det virker som om Dan Jørgensen hellere vil sidde på CNN, end at skabe konkrete forandringer...

Nok kører SF en kampagne på budskabet om at ”sætte farten ned”.

Men til vores gode venner i Socialdemokratiet – hermed en lille disclaimer:

I skal ikke tage det bogstaveligt, når vi taler om klimaet.

Klimaet er undtagelsen.

[...]

Helt ærlig: Vores tilværelse rummer mange problemer, som vi faktisk ikke har de allerbedste svar på.

Men klimaet er bare ikke ét af den slags problemer.

For vi ved faktisk godt, hvad vi kan gøre – hvis vi skal redde klimaet, hvis vi vil redde naturen:

Vi skal have landbruget til at lægge sin produktion om.

Vi skal have stoppet skovfældningerne og plante mange, mange flere træer.

Vi skal smide mindre ud. Og vi skal genbruge mere.

Vi skal spise mindre kød.

Vi skal køre i el-bil - og ikke benzinbil. Vi skal op på cyklen.

Vi skal ikke flyve til Bruxelles for et møde på 2 timer, som kunne være ordnet fra pc'en...

Vi skal give folk nattoget tilbage.

Og så skal vi skal stoppe med at beskytte industriens sorte særinteresser.

Og vi skal slet ikke sende regningen til de unge, der i forvejen står til at arve en klode i miserabel forfatning.

[...]

Hvis vi ikke lykkes, så er det fordi viljen mangler. Så enkelt og så kynisk er det.

Men jeg tror fuldt og fast på, at vi kan lykkes.

Jeg tror til gengæld ikke på, at et nyt politisk flertal i Danmark, vil have de samme ambitioner som vi, der udgør flertallet i disse år.

Så vi skal i mål. Ikke kvart. Ikke halvt. Men helt i mål.

Get the job done! [...]

Levér på det håb, som de yngre generationer ikke bare forventer – men har krav på!

SF kræver en realistisk køreplan for, hvordan vi når hele vejen til de 70 procent.

Det er ikke et vildt krav: Klimarådet har bedt om stort set det samme.

Vi må og skal have lavet en god klimaaf tale for landbruget.

En aftale, hvor vi som minimum – som minimum! - reducerer vores CO2 udslip fra landbruget med 8 millioner ton.

Vel at mærke uden at snyde på vægten.

En aftale, hvor vi holder fast i princippet om, at forureneren betaler!

[...]

Og her retter jeg blikket stift mod Viborg og kigger på dig, Søren Pape!

Siden Connie Hedegaard har De Konservative - trods alt - været blå bloks grønne stemme.

Jeg synes I skal vise, at I mener det alvorligt, og komme med i en bred aftale om landbruget.

Søren, jeg synes I skal vise, at I er grønne borgerlige stemmer der arbejder – også når det er svært i resten af blå blok.

Jeg har godt set at du og dine venner i blå blok – hårdt presset – nu er kommet med et fælles udspil...

Men jeg vælger at se det fra den humoristiske side... for det må da være en joke... Et udspil uden et bindende reduktionsmål?

En pose penge til landbruget uden modkrav?

Hvem forestiller I jer, skal tro på det?

Som om klimaforandringerne bare er noget vi leger. Og derfor kan løses med stor lyserød elefant.

Så ærlig talt: Jeg synes du skal komme ud af kløerne på blå blok – og ind i klimakampen.

[...]

***

Jeg har en ting som jeg har glædet mig til at fortælle jer.

Inden længe vedtager vi loven om minimumsnormeringer. [...]

Nu kommer loven! En LOV til børnene, som beskytter dem mod besparelser!

Dét giver håb.

Et håb om, at vi efter mange års besparelser, igen begynder at investere i det gode børneliv.

Men det er også en kamp, som fortsat skal kæmpes.

For hver sjette barn under ti år har et psykisk helbredsproblem.

Hvert syvende ung har gjort skade på sig selv.

Hver fjerde pige på erhvervsskole eller gymnasium har et dårligt mentalt helbred.

Flere og flere slås med ensomhed.

Det er helt vilde tal!

[...]

SF har sikret gratis psykologhjælp til unge. Et forslag der kom fra SF-Ungdom og som nu er gældende politik i Danmark.

Det gør mig glad og stolt. Det viser at politik virker.

Politik er ikke i stykker, som nogen påstår.

Dét her eksempel viser jo, at politik gør en forskel.

Vi véd, at hvis vi ikke griber ind tidligt, så bliver mistrivsel i barndommen ofte til psykiske lidelser i voksenlivet.

Alligevel er vi alt for dårlige til at hjælpe børn og unge der mistrives.

[...]

Jeg læste en virkelig ulykkelig historie, for nogen tid siden.

Om en lille pige. Lad os bare kalde hende Julie.

En stille pige, der i begyndelsen af nulte klasse, begynder at få det skidt.

Hun er én af den slags piger, der ofte går under radaren...

Hun har svært ved at få venner, hun undgår lærerne og hun trækker sig...

Snart begynder hun at sove dårligt – og græder ofte og mere.

Forældrene går til skolen og til kommunen. Men der er ingen hjælp at hente.

Forældrene føler faktisk, at de bliver beskyldt for at være pylrede curlingforældre.

Som månederne går bliver de mere og mere desperate, for deres lille pige bliver mere og mere ulykkelig.

Først da Julie får reelle angstanfald kommer kommunen på banen.

Men så er der ventetid på angstbehandlingen. Og mens familien venter, går det fra slemt til værre.

Julie bliver bange for, at nogen vil slå hende ihjel, og hun ender på psykiatrisk afdeling.

En lille pige, der er bange for at dø...

Efter lang tid ender Julie med at få en autismediagnose.

Men lad mig lige minde om: Autisme er ikke en sygdom. Man er ikke syg, fordi ens hjerne fungerer anderledes end gennemsnittet.

Men man *bliver* syg, hvis man ikke får hjælp!

[...]

Jeg synes vi skal have et samfund, hvor forældre til børn, der har det helt forfærdeligt, ikke affærdiges som pylrede, når de henvender sig til kommunen.

Den følelse af afmagt... den sorg over at se sit barn mistrives... den følelse af, ikke kan kunne hjælpe sit eget barn...

Den følelse - som er den værste man overhovedet kan have som forælder – den må bare ikke blive mødt med en afvisning.

Psykisk sårbare børn risikerer at gå ind i voksenlivet med meget lidt tillid til sig selv og til andre.

Dét er ikke et godt udgangspunkt for livet. Og det er unødvendigt.

Derfor skal vi sikre, at vi bliver bedre til at gribe de børn.

Så både børnene og deres forældre møder en åben favn - og ikke en smækket dør - når det hele ramler.

[...]

Jeg tænker, at vi bliver nødt til at spørge os selv mere grundlæggende: Hvad er det vores børns mistrivsel fortæller os?

Kunne det tænkes, at vores børn reagerer på et samfund på speed?

En accelerationens tidsalder, hvor vi skal gøre alting hurtigere hele tiden – bare fordi vi kan.

Hurtigere, højere, længere – som om vores samfund var en olympiade...

Måske er det samfundet – og ikke bare børnene – der trænger til en diagnose?

Da Corona ramte, blev de fleste tvunget til at sætte livet ned i tempo.

Mange fik ro på.

Mange oplevede, hvordan livet også kunne være, når man ikke skulle overskride fartgrænsen dagligt, i alle hjørner af hverdagen.

Spørgsmålet er, om vi virkelig vil tilbage til et samfund, hvor hastigheds-

darwinismen råder?

Hvis du ikke er hurtigt nok, bliver du ladet tilbage...

Vi kan trykke pedalen i bund igen, og køre tilbage på motorvejen...

... eller vi kan sige til hinanden, at vi faktisk vil noget andet.

At vi ønsker at sætte farten ned – og give samfundet mere ro på!

Sænke farten!

Vi kunne jo passende begynde på fødegangene, hvor der løbes så stærkt, at jordemødrene desværre er begyndt at løbe væk fra faget.

Hvor du risikerer at få udleveret en taxabon, mellem veerne, fordi der ikke er plads på fødegangen.

Hvor den fødsel, der betyder så ufattelig meget for en ny familie, desværre bliver unødigt utryg og forjaget...

Ro på, i vuggestuer og børnehaver.

Hele kampen for minimumsnormeringer eksploderede – kan I huske det? - da TV2 viste, hvordan en lille pige gemte sig i garderoben ved siden af flyverdragter og sko, fordi hun var ked af det – og der var ingen voksne til at komme og holde hende i hånden...

Ro på, i folkeskolen, hvor vi da for pokker snart må erkende, at vi skal skrue helt ned for de lange skoledage og de store klasser.

Og helt ærligt: Pernille Rosenkrantz-Theil: Mener du seriøst at en flidskarakter er vejen frem? En flidskarakter?

[...]

Lad os også få ro på, og farten ned, også på sygehusene.

Og ro på, og farten ned, også i ældreplejen – så vores ældre, også mens deres livs sidste kapitler skrives, kan indgå i meningsfulde fællesskaber, med støtte og med omsorg...

[...]

Vi ved det jo godt. Vi ved jo godt, at det vil virke helende, forløsende, livgivende, at sætte farten ned.

Sænke skuldrene. Trække vejret. Se hinanden.

At være i det vi er i. Og ikke hele tiden være på vej til noget andet - og derfor aldrig rigtigt tilstede i noget.

***

For nogle uger siden holdt Regeringen en konference i Fredericia, ikke så langt herfra.

Vores allesammens landstræner, Kasper Hjulmand, sagde noget som har rumsteret i mig lige siden.

Han sagde noget i retning af: ”Alle kan noget. Og med kærlighed kan man kræve mere.”

”Med kærlighed kan man kræve mere.”

Jeg tror der ligger stor indsigt i det udsagn. Jeg tror det er en rigtig god rettesnor: Alle kan noget. Og med kærlighed kan man kræve mere.

Tankevækkende, at det er en fodboldtræner - der i den grad har konkurrencementalitet i blodet - som skal give os et glemt perspektiv på, hvordan vi kan inkludere flere i fællesskabet:

Med kærlighed.

Når vi taler arbejdsudbud, så handler det alt for ofte om at forringe vilkårene – lavere dagpenge, kontanthjælpsloft, højere pensionsalder.

Men sådan behøver det jo ikke være.

Tag bare min egen baggrund: Datter af en førtidspensionist og en rengøringsdame. Fra et hjem med problemer – men også masser af kærlighed:

Det står klart for mig, hvor meget mødet med de rigtige voksne har betydet for mig og mine muligheder.

Hvad tilliden fra en bibliotekar, en skolelærer og hvad kærlighed fra organisten i den lokale kirke, betød.

At der var én, der turde sige: Pia, du kan sgu' ikke synge - men jeg vil gerne have dig med i koret alligevel.

Sikke en kærlighedserklæring til et barn, man nærmest ikke kender.

[...]

Jeg er slet ikke i tvivl om, at dét er én af grundene til, at jeg står her i dag:

Tillid. Kærlighed. Omsorg.

[...]

Jeg tænker jævnligt på en historie jeg fik fortalt, da jeg var transportminister.

Da vi satte Femern Bælt for-projekterne i gang, krævede vi i kontrakterne, at virksomhederne både tog lærlinge og kontanthjælpsmodtagere.

I forbindelse med projektet hørte jeg så om den her mand i 30'erne – som allerede havde stået udenfor arbejdsmarkedet i mange år.

I begyndelsen var det op ad bakke. De måtte hente ham hver morgen. Nogle gange endda vække ham.

Han måtte simpelthen starte forfra med at lære, hvad de fleste af os har som rutine.

Selv de helt små ting, som de fleste af os tager for givet: Stå op om morgenen, ud ad døren, huske madpakken.

Og ja, mange dage måtte han have hjælp til det hele!

Men efter nogle uger knækkede han koden. Han stod selv op. Han troppede op med madpakken – og de endte med at blive så glade for ham, at han fik en plads som voksenlærling.

Besværligt? Javist. Men det var jo det hele værd!

Manden fik et arbejde. Virksomheden fik en værdifuld medarbejder. Og samfundet fik gavn af et reelt øget arbejdsudbud.

[...]

Jeg er dybt optaget af gode vilkår for erhvervslivet.

Men jeg er mindst ligeså optaget af, at vi giver mennesker en chance – også når det er besværligt.

Og jeg tror faktisk, at vi kan kombinere de to udfordringer.

Hvis det skal lykkes, så skal der reformer til.

MEN! Det skal være reformer, der løser de reelle problemer, så flere kommer ud på arbejdsmarkedet.

Vi taler faktisk om 400.000 danskere, der forsvinder fra arbejdsudbuddet på grund af problemer i barndommen, dårligt arbejdsvilkår og sygdom.

Hvis vi blot fik ændret vilkårene for 10 procent, så ville vi øge arbejdsudbuddet med 40.000.

Vel at mærke uden at vi giver skattelettelser i toppen. Uden at vi forringer dagpengene. Uden at vi slagter dimittendsatsen.

[...]

Jo, vi skal tilgodese virksomhederne.

Men vi skal da i lige så høj grad insistere på, at et ”Wolt” eller et ”nemlig.dot.com-arbejdsmarked” ikke er det vi ønsker.

Vi skal insistere på ordnede løn- og arbejdsvilkår. Punktum.

[...]

Lige nu er vi vidner til en historisk utilfredshed hos blandt sygeplejersker, men også social- og sundhedsassistenter og -hjælpere, pædagoger og andet pædagogisk personale, jordemødre og mange andre af de kvindedominerede fag.

Jeg forstår dem godt.

De mennesker, som påtager sig at passe vores syge, vores ældre, vores børn, vores handicappede, vores psykisk syge, vores udsatte – de er for det meste kvinder.

De kvinder udgør ryggraden i vores velfærd. De er solidaritetens forreste gelede.

De arbejder hver dag dér, hvor mange af vores skatte kroner konkret skal udmøntes i pleje og omsorg...

[...]

Men lige dér... Lige dér hvor solidariteten i vores solidariske velfærdsmodel skal omsættes til virkelighed – lige præcis dér trives en historisk uretfærdighed.

For de kvinder, der hver dag omsætter vores solidariske samfundskontrakt til praksis – de kvinder møder ingen solidaritet når det gælder deres løn- og arbejdsvilkår.

Det holder ikke.

[...]

Det er derfor vi i SF kræver en ligelønslov. Og ja, det handler om retfærdighed – men det handler også om nødvendighed.

Om at sikre, at der også i fremtiden er dygtige, engagerede mænd og kvinder i vores omsorgsjob.

Så fra SFs landsmøde skal det lyde: Nej til pigeløn – ja til ligeløn.

***

[...]

Et landsmøde er ikke en lille ting.

Alle os, der er samlet her i weekenden, vi gør i de her dage brug af vores organisationsfrihed. Vores forsamlingsfrihed. Vores ytringsfrihed.

Helt i Demokratiets ånd. Helt i Grundlovens ånd.

Tænk, hvilken frihed... Hvilken tryghed... hvilket privilegie...

[...]

Men de seneste år har også gjort det tydeligt for mig, at vi bliver nødt til at stille os selv spørgsmålet:

Hvor meget frihed vil vi give afkald på, for vores sikkerheds skyld?

[...]

Kan I huske Samuel Paty? Den franske geografi- og historielærer, der blev myrdet, fordi han havde undervist sine elever i Muhammed-tegningerne?

Samuel Paty ville - om præcis en uge - være fyldt 49 år.

49 år.

Og om godt en måned vil hans enke og lille søn igen skulle se billeder i de franske aviser, af deres myrdede ægtefælle og far, når vi rammer 1-årsdagen for drabet den 16. oktober.

Hele tragedien vil på 1-årsdagen blive markeret i Frankrig. Og mine tanker vil være dér.

Men frygten for terror findes også her:

Herhjemme er der danske undervisere, der ikke tør vise Muhammed-tegningerne i deres undervisning – hverken i folkeskolen eller på universitetet – af frygt for vold eller trusler om vold.

Fordi de vil vise elever og studerende, hvad der satte Verden i brand og førte til den største udenrigspolitiske krise i nyere tid for Danmark.

Og så er det, at vi må spørge os selv:

Hvor meget frihed er vi parate til at afgive... for følelsen af sikkerhed?

Og hvor sikkert synes vi egentlig det er, hvis en tegning kan betyde, at nogen føler sig berettiget til at slå et andet menneske ihjel?

Kan vi tie dét faktum ihjel, at undervisning i historie og samfundsfag kan betyde dødstrusler og - som vi så det i Frankrig – føre til et bestialsk drab?

[...]

Min holdning er klar:

Vi kan ikke lade voldsmanden diktere grænserne for vores frihed.

Når undervisere skal frygte for deres liv, på grund af visse emner...

... hvis satiretegnere/komikere/politikere skal frygte for deres liv, for deres undervisning/satiretegninger/deres politiske holdninger...

... så må vi sige stop!

[...]

Vi må stå side om side med franskmændene i kampen mod terror og den latente trussel om vold.

Hvis vi bøjer os – gradvist og lidt-efter-lidt - så bøjer vi os for det, som er blevet kaldt ”Voldsmandens Veto”.

Så lader vi truslen om vold, drab og terror stoppe os i vores frihed.

Og voldsmanden får et veto, når vi bøjer os:

”Jeg bryder mig ikke om dén tegning, og hvis du viser den, skal du dø”...

Kan I høre, hvor sygt det er?

Det bliver et veto, et voldens veto, som ingen ende har.

[...]

Det her... Det er vigtigt for mig:

SF udsprang af et opgør med Kommunismen, lukketheden, diktaturet, ufriheden.

SF blev stiftet som en direkte konsekvens af Sovjetunionens indmarch i Ungarn i 1956.

Siden har vi i SF støttet frihedsbevægelser mange steder i Verden. Fra Sydamerika til Sydafrika.

Og vi går efter undertrykkelse og ufrihed, når den stikker sit grimme ansigt frem. Hjemme som ude.

Vi kæmper for offentlig ansattes yringsfrihed.

Og vi kæmper for at sikre LGBT+ -rettigheder.

Vi kæmper mod diskrimination. Mod racisme. Mod mobning.

Vi kæmper for at sikre, at unge kvinder og mænd, med anden etnisk baggrund, ikke skal giftes væk mod deres vilje...

Vi kæmper for, at de ikke skal leve i tvangsægteskaber. Eller sendes på genopdragelsesrejser...

Vi har medlemmer, her i SF, lige her i salen, der på krop og sjæl har mærket konsekvenserne af den undertrykkelse

SF må og skal stå last og brast med de unge med minoritetsbaggrund, der forsøges stækket i deres frihed.

Tak, Halime, fordi du stædigt kæmper den kamp.

Fordi du - og heldigvis mange andre - har kæmpet Jer ud af den spændetrøje, og stædigt viser en vej frem.

Tak til jer, der har taget den del af SF's arv til jer – og som viser og forstår at kampene er de samme, men blot udspiller sig i nye gevandter, i takt med at Verden forandres.

Det er vigtigt at vi minder os selv om, at SF derfor også i dag og i al fremtid, skal kæmpe mod undertrykkelsen og for friheden, når vi møder uretfærdigheden.

Det er jo derfor vi kæmper for danske jøders ret til at leve trygt i Danmark...

... og samtidig kæmper for at unge med muslimsk baggrund hverken skal tolerere forskelsbehandling fra det danske samfund – eller tolererer, at deres frihed som danskere må begrænses af familie eller kultur.

Vi er lige for loven. Alle er lige for loven.

Der er ikke ét retssystem for danskere – og et andet for minoritetsunge.

[...]

Det er SF's DNA at slås de her kampe. Og det skal vi være stolte af.

Jeg er oprigtig bekymret for at udviklingen kan betyde, at vi - skive for skive - får skåret i vores frihed.

For en falsk følelse af tryghed eller sikkerhed.

Det går ikke. Og derfor skal vi holde fast i vores DNA, og vi skal også i denne kamp stå på frihedens side.

Vi kan ikke have ufriheden i vores midte – og se den anden vej.

Det er ikke den ældste brors ret, at banke sin søster, fordi hun er blevet for ”dansk”.

Det er ikke fætrene ret, at tæve livet ud af en slægtning, fordi han eller hun er homoseksuel, eller er blevet gravid udenfor ægteskabet...

Og det er ikke - det er IKKE - voldsmandens ret, at true en underviser med vold og død, fordi man ikke lige ”tåler, at Muhammed bliver tegnet”.

Vi må og skal stå vagt om de værdier, der er vores!

For det er de samme værdier, som vi lige nu – lige her og nu og i dette øjeblik – praktiserer på det her landsmøde:

Den frie tanke. Det frie ord. Forsamling i frihed.

[...]

***

Det bringer mig til det næste...

Generationer ældre end mig siger ofte, at de tydeligt husker hvor de var, da de hørte nyheden om mordet på Kennedy...

Eller da de hørte om mordet på Martin Luther King...

Eller hvor de var, ved den første månelanding.

Jeg kan selv huske hvor jeg var, da jeg hørte om drabet på Oluf Palme.

Men for min generation er 11. september i særlig grad en sådan dag: Man husker hvor man var, og hvordan man oplevede det.

Jeg husker det i alt fald tydeligt.

Jeg boede i Bruxelles på det tidspunkt. Var i min lejlighed. Hørte det i radioen.

Jeg var målløs og rystet. Jeg kan stadig huske følelsen af vantro og afmagt.

Vi skyndte os over til nogle svenske venner, der havde TV – og fulgte tragedien derfra. I løbet af dagen kom en masse nordiske venner forbi.

Vi krammede, vi holdt hinanden i hånden. Og vi græd.

Den følelse af dyb, dyb undren. En følelse af, at være ved siden af sig selv, og ikke kunne tage det ind. Ikke at kunne tro på de billeder, der igen og igen blev vist...

I dag er det præcis 20 år siden.

Og der er al mulig grund til at mindes de tusindvis af uskyldige amerikanere som blev dræbt af terrorangrebene i New York og Washington.

Og der er grund til at mindes de mange, mange ofre, som har fulgt i kølvandet, både i Afghanistan og Irak, i Syrien og Libyen.

Lokale civile som udsendte soldater.

Der er grund til at mindes ofrene...

I Madrid, i Nice, i Paris, i Manchester, i Wien, i Stockholm. I København.

[...]

Alle de ofre, som er fulgt i kølvandet på Jihadismen – og uskyldige døde i kølvandet på Vestens krig mod terror. [...]

For få uger siden indtog Taleban endegyldigt Afghanistan - igen.

Jeg frygter at Afghanistan – præcis som det var tilfældet i 90'erne – vil blive arnested for ekstreme islamistiske grupperinger:

20 års krig. Og Al-Qaeda blev ikke nedkæmpet i Afghanistan.

For få uger siden påtog en fraktion af Islamisk Stat sig ansvaret for bomberne omkring lufthavnen i Kabul.

Jihadismen er vokset de seneste 20 år. Ikke blevet mindre.

Og i Syrien, i Afghanistan eller et helt tredje sted, vokser der nye afskygninger frem...

Evakueringen i Kabul har været kaotisk – og bragte mindelser om USA's exit fra Vietnam i midt-70'erne.

Billederne fra Afghanistan i disse uger er fortvivlende. Og sandheden er, at hverken vi eller andre har nogle gode svar og løsninger på den situation vi står midt i.

Og inden længe trækker USA sig ud af Irak... Hvem ved, hvad der kommer til at ske dér?

Én ting står helt klart for mig:

Dén politiske idealisme, der har præget vores udenrigs- og sikkerhedspolitik i årevis, har spillet fallit.

”Krigen mod terror” har spillet fallit.

Er det ikke på høje tid, at vi her i Danmark får taget dét opgør med Anders

Foghs udenrigspolitik, og som så åbenlyst har fejlet?

[...]

SF stod forrest i kritikken, da krigen i Irak blev indledt på et løgnagtigt grundlag.

Vi skylder Villy og Holger en stor tak, for at have kæmpet den kamp rettidigt, og for at I stillede SF på den rigtige side af Historien.

[...]

Og dét bringer mig til det næste:

Joe Biden har annonceret, at han vil samle Verdens demokratier – i erkendelse af, at Verdens demokratier bliver nødt til at stå sammen.

Ikke i en ”*dem-mod-os*” – men i en ”*disse-værdier-står-vi-fast-på*”.

”*Disse-værdier-er-vigtige-for-os.* ”

Jeg tror det er helt rigtigt.

Jeg vil følge Præsident Bidens bestræbelser på at skabe en Demokratiernes Alliance med stor interesse.

Kritisk! Men med stor interesse.

For jeg tror ikke at Biden er en ny Bush. Og Biden er ikke slet ikke Trump. Vi må give det en chance.

Det er afgørende for vores frihed og vores sikkerhed at Bush-Fogh-æraens udenrigs- og sikkerhedspolitik lægges på hylden.

Én gang for alle.

Men det betyder ikke, og må ikke blive, en svækkelse i at stå fast på de værdier,

som er vores, som er frihedens og som er demokratiets.

Tværtimod!

Verden behøver demokratiske værdier mere end nogensinde.

***

[...]

Man er aldrig en taber, før man giver op!

Det var en af mine helt store heltes motto – nemlig Rav-Aage.

Til dem af jer, der ikke kender Rav-Aage, så var han den første, der forsøgte at råbe politikerne op om den store forurening ved Høfde 42 ved Thyborøn.

Aage var fisker, han levede af havet – og med naturen.

Så da fugle og fisk begyndte at dø i Aages elskede Westerhaw, så ramte det hans både hans hjerte, hans levebrød, og hans retfærdighedssans.

Han begyndte at sende de forgiftede fisk til Christiansborg, for at få datidens politikere til at stille forureneren – Cheminova – til ansvar.

For at beskytte naturen og menneskene på Vestkysten - som man øjensynligt var ligeglad med, derovre i Kjøwenhavn.

Rav-Aages kamp blev vores. Det blev SF's.

Det blev Margrete Aukens kamp. Det blev Sten Gades kamp. Det blev Kristen og Anna Maria Touborgs kamp. Det blev Bente Nielsens kamp.

Det blev min kamp.

Og for et år siden kunne jeg så ringe til Rav-Aages søn, Bjarne Hansen, med beskeden om, at pengene var fundet.

[...]

Nu skulle der ryddes op. Sådant som Aage havde ønsket det. Og havde kæmpet for.

Jeg kunne ikke holde tårene tilbage. Der blev vist også mærkeligt stille i Bjarnes ende af telefonen...

Den stovte vestjyde blev stille...

[...]

Vi har kæmpet for naturen og klimaet i al den tid, jeg har været med i SF.

Årene går jo... Men det understreger blot, at alder ikke er noget problem.

Se bare på Margrete.

Margrete råbte fra bagerste række, på vores sommergruppemøde for nylig:

”Jeg er ikke ”ældre” – jeg er gammel!”

Lad os bare tage Margretes ord for det...

SF er Danmarks ældste, grønne parti – og Margrete har været med hele den grønne vej.

Men efter alle de år, er hun stadig den, der - som den flabede elev - sidder og råber op fra bagerste række. [...]

Og apropos dét, Jacob, tror du så egentlig vi vil kunne lave en folkeskole så inkluderende, at den også ville kunne rumme Margrete?

Nu spørger jeg bare helt åbent...? □

[...]

Men... men, jeg er så stolt af, at SF fortsat er i front, når den grønne politik skal

gøres til virkelighed.

Der er jo ikke en jordisk chance for, at vi havde fået et Forståelsespapir, der politisk ville sikre en 70-procents CO₂-reduktion i 2030, hvis ikke SF havde presset på.

Eller naturparkerne. Kampen for at sikre mere natur, større biodiversitet og mere mangfoldighed.

Der er ikke en jordisk chance for at det var sket uden SF.

Og det gør mig – helt ærligt – ikke det fjerneste, at der er blevet kamp i partierne om at være grønne.

Jeg ser det faktisk som en sejr!

[...]

Men eksemplet med Rav-Aages kamp, som blev SF's kamp, er også en fortælling om noget andet:

Det er også fortællingen om, at man kan opnå resultater og reel indflydelse som borger.

Det er også fortællingen om, at man kan opnå resultater og reel indflydelse som støtteparti.

Det er også fortællingen om, at man både kan skabe reelle og varige løsninger – og samtidig have et tillidsfuldt og konstruktiv samarbejde med en regering.

Så jeg har – helt ærligt – ikke noget behov for i tide og utide at true med at vælte ministre eller regeringer...

... eller flirte med tanken om at realisere vores politik sammen med det yderste højre – som jo reelt er hvad De Radikale leger med tanken om.

For vi ved hvem vi er i SF.

Og vi ved hvad vi synes er vigtigt politisk. Og det forfølger vi benhårdt i forhandlingerne.

Og derfor er jeg også bedøvende ligeglad, når jeg hører påstanden om, at vi slet ikke larmer nok op i aviserne og kritiserer i øst og vest.

Tro mig – vi larmer ved forhandlingsbordet. Og det er dér de afgørende slag skal vindes. [...]

***

Nu har jeg stjålet scenen i 5-7 minutter og vil nødigt lægge beslag på Jer for længe. Så blot dette:

Det har været godt at være rundt i landet de seneste uger.

Alle de ildsjæle i partiforeningerne, og alle Jer lokale kandidater, som vi til det her landsmøde skal sende godt ud i valgkamp...

I skal vide: Alle - i hele organisationen – er klar. Vi er bag Jer.

Der er et par vigtige valg der skal vindes. Lad os starte arbejdet i dag.

Men... jeg vil gerne lige se Jer...

Vil I ikke rejse Jer op, alle I der er kandidater til kommunalbestyrelserne og regionsrådene...

Op med Jer. Op at stå, så vi kan se Jer...

Og skal vi så ikke give dem alle sammen en stor hånd...

Tak!

Og skal vi så ikke give hinanden håndslag på, at nu giver vi os fuldt ud de næste to måneder...

... så ingen er i tvivl om at SF er så klar, til at fortsætte med at skabe positiv

forandring i hele landet!

[...]

Til slut blot dette:

Til vores dygtige og dedikerede medarbejdere. Tak til Jer.

Og jeg skylder også samarbejdet i Landsledelsen og med næstformændene, Lise og Serdal, en stor tak.

Tak for jeres tillid og opbakning, for fortroligheden, for seriøsiteten – og for de mange gode grin.

Og ikke mindst til Folketingsgruppen. I er en drøm af en folketingsgruppe:

Det går hurtigt, der er mange svære beslutninger, hver eneste dag...

Vi har haft mange natlige forhandlinger og jeg kan ikke huske så hårdt et arbejdsår som det vi havde i foråret på grund af Corona...

Men jeg glæder mig hver dag over samarbejdet. Og over, at vi er i gang igen ovenpå sommeren.

Godt landsmøde – jeg glæder mig til debatten og til de samtaler vi skal have i de næste mange, gode og længe ventede timer.

Tak!

***

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialistisk Folkeparti

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pia-olsen-dyhers-tale-ved-sfs-landsmoede-2021>